

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

w sprawie zażalenia **R. O.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 26 września 2012r., o umorzeniu śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 21 lutego 2013 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w S. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

**postanawia
nie uwzględnić wniosku.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. postanowieniem z dnia 26 września 2012 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., umorzył śledztwo wobec stwierdzenia, że 5 czynów, które zostały opisane szczegółowo w tym postanowieniu, nie zawiera znamion czynów zabronionych.

Na to postanowienie zażalenie wniósł R. O.

Sąd Rejonowy w S., postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 r., zwrócił się w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt IV Kp ... do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu swojego wystąpienia, że prokurator prowadził śledztwo w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez sędziego tegoż sądu – referenta w sprawie prowadzonej przeciwko R. O., przez sędziów Sądu Okręgowego w S. rozpoznających wniesioną

przez R. O. apelację, oraz przewodniczącego Wydziału Odwoławczego Sądu Okręgowego w S., Wizytatora i Prezesa tego sądu w związku z ich czynnościami służbowymi. Sytuacja ta, zdaniem sądu występującego z inicjatywą, może wywoływać podejrzenie stron o braku zdolności sędziów tego sądu do bezstronnego orzekania w przedmiotowej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Argumenty podniesione przez Sąd Rejonowy we wniosku nie wskazują na to, aby w sądzie tym brak było warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny, nie zachodzi więc żadna z sytuacji uzasadniających odstępnie od właściwości miejscowej sądu pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już w swoich orzeczeniach wskazywał, że sam fakt, że postępowanie dotyczy sędziego sądu właściwego do rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia, czy też umorzenia postępowania przygotowawczego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, nie oznacza automatycznie, że zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k. (por. postanowienia: z dnia 7 listopada 1995 r., II KO 51/95, OSNKW 1996, z. 1-2, poz. 6; z dnia 21 października 2010 r., III KO 91/10, LEX nr 610175; z dnia 17 grudnia 2010 r., V KO 98/10, nie publikowane).

Nie do zaakceptowania jest bowiem instrumentalna postawa niektórych osób, które niezadowolone z konkretnych merytorycznych decyzji Sądów, każdorazowo uważają iż doszło do przekroczenia uprawnień przez składy orzekające. W takich sytuacjach sędziowie swoją postawą powinni wskazywać, że wolni są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a poprzez sprawne i wnikliwe rozpoznanie zażalenia na decyzję prokuratora budować autorytet wymiaru sprawiedliwości. Natomiast dobru wymiaru sprawiedliwości nie służy nadmierne wykorzystywanie instytucji wynikającej z art. 37 k.p.k., bowiem podważa zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.